

Ilie – Numărul Nouă

Profetul a mințit

Jeff Pippenger

2023-10-11

Am încheiat ultimul articol cu un pasaj care se referă la „un duh de minciună”. Următorul este unul dintre paragrafele din acel pasaj.

„Nesfințiți slujitori se ridică în șir împotriva lui Dumnezeu. Ei Îl laudă pe Hristos și pe dumnezeul acestei lumi în aceeași suflare. Deși mărturisesc că Îl primesc pe Hristos, îl îmbrățișează pe Baraba și, prin faptele lor, spun: «Nu pe Omul acesta, ci pe Baraba.» Toți cei care citesc aceste rânduri să ia seama. Satana s-a lăudat cu ceea ce poate face. El socotește că va desființa unitatea pentru care S-a rugat Hristos să existe în biserica Sa. El spune: «Voi ieși și voi fi un duh de minciună, ca să-i înșel pe aceia pe care îi pot, ca să critice, să condamne și să falsifice.» Dacă fiul înșelăciunii și al mărturiei mincinoase este primit de o biserică ce a avut mare lumină, mari dovezi, atunci biserica aceea va lepăda solia pe care a trimis-o Domnul și va primi cele mai neîntemeiate afirmații, presupuneri false și teorii false. Satana râde de nebunia lor, căci el știe ce este adevărul.” Testimonies to Ministers, 409.

„Fiul înșelăciunii și al mărturiei mincinoase să fie primit de o biserică ce a avut mare lumină, mari dovezi, iar acea biserică va lepăda solia pe care Domnul a trimis-o și va primi cele mai neîntemeiate afirmații, presupuneri false și teorii false.” În 1863, adventismul millerit a „revenit” la metodologia neîntemeiată și falsă folosită de protestantismul apostat și a respins identificarea de către William Miller a celor șapte vremi din Levitic douăzeci și șase. Subiectul „întoarcerii” a fost reprezentat de răzvrățiții din Numeri paisprezece, când au hotărât să-și aleagă o căpetenie și să se întoarcă în Egipt.

Și au zis unul către altul: „Să ne punem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt.” Numeri 14:4.

Subiectul „întoarcerii” la protestantismul apostat a fost, de asemenea, reprezentat de Ieremia, atunci când, în capitolul cincisprezece, i s-a spus că protestanții căzuți se puteau întoarce la el, dar că el nu trebuia să se „întoarcă” la ei.

Eu nu am stat în adunarea celor batjocoritori, nici nu m-am veselit; am stat singur din pricina mâinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. Pentru ce este durerea mea necurmată și rana mea nevindecabilă, care nu voiește să se vindece? Oare Îmi vei fi cu totul ca un pârâu înșelător și ca niște ape care seacă? De aceea, așa vorbește Domnul: „Dacă te vei întoarce, te voi aduce iarăși, și vei sta înaintea Mea; și dacă vei despărți ce este prețios de ce este de nimic, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te scap și să te izbăvesc”, zice Domnul. Ieremia 15:17–20.

Poate cea mai clară ilustrare profetică a principiului de a nu ne întoarce la protestantismul apostat se găsește în relatarea despre profetul neascultător, care a transmis un mesaj de mustrare lui

Ieroboam, primul împărat al celor zece seminții din nord.

Și împăratul a zis omului lui Dumnezeu: „Vino acasă cu mine, înviorează-te, și îți voi da o răsplată.” Dar omul lui Dumnezeu a zis împăratului: „Chiar dacă mi-ai da jumătate din casa ta, nu voi intra cu tine, nici nu voi mânca pâine, nici nu voi bea apă în locul acesta; căci astfel mi s-a poruncit prin cuvântul Domnului, zicând: «Să nu mânânci pâine, să nu bei apă și să nu te întorci pe același drum pe care ai venit.»” Astfel, el a plecat pe un alt drum și nu s-a întors pe calea pe care venise la Betel. 1 Împărați 13:7–10.

Prophetul neascultător fusese înștiințat de Dumnezeu să nu se întoarcă pe calea pe care venise. Adventismul millerit ieșise din protestantismul reprezentat de Sardis și nu trebuia să se întoarcă. Deși profetul neascultător știa prea bine să nu se întoarcă pe calea pe care venise, un profet mincinos din împărăția lui Ieroboam i-a spus că Dumnezeu ar fi zis ca profetul neascultător să se întoarcă la casa profetului mincinos și să mănânce cu el. În ciuda îndrumării lui Dumnezeu, el a făcut tocmai acest lucru. Odată ce a început să mănânce hrana profetului mincinos, Biblia afirmă limpede că profetul din Samaria mințise.

Și locuia un proroc bătrân în Betel; și fiii lui au venit și i-au istorisit toate lucrările pe care omul lui Dumnezeu le făcuse în ziua aceea în Betel; și cuvintele pe care le rostise către împărat, pe acestea de asemenea i le-au spus tatălui lor. Iar tatăl lor le-a zis: Pe ce drum a mers? Căci fiii lui văzuseră pe ce drum mersese omul lui Dumnezeu, care venise din Iuda. Și el a zis fiilor săi: Înșeuati-mi măgarul. Astfel, i-au înșeuat măgarul, și el a încălecat pe el, și s-a dus după omul lui Dumnezeu și l-a găsit șezând sub un stejar; și i-a zis: Tu ești omul lui Dumnezeu care a venit din Iuda? Și el a zis: Eu sunt. Atunci i-a zis: Vino acasă cu mine și mănâncă pâine. Dar el a zis: Nu pot să mă întorc cu tine, nici să intru cu tine; și nici nu voi mânca pâine, nici nu voi bea apă cu tine în locul acesta; căci mi s-a spus prin cuvântul Domnului: Să nu mânânci pâine, nici să nu bei apă acolo și să nu te întorci ca să mergi pe drumul pe care ai venit. El i-a zis: Și eu sunt proroc ca și tine; și un înger mi-a vorbit prin cuvântul Domnului, zicând: Adu-l înapoi cu tine în casa ta, ca să mănânce pâine și să bea apă. Dar l-a mințit. Astfel, el s-a întors cu el și a mâncat pâine în casa lui, și a băut apă. 1 Împărați 13:11–19.

Profetul neascultător a mâncat și a băut împreună cu profetul mincinos din Samaria, ceea ce înseamnă că a primit mesajul unui profet apostat și a respins mesajul Domnului. Mesajul pe care îl vestise cu credincioșie chiar în aceeași zi. El știa foarte bine că nu trebuia să se întoarcă, dar a făcut-o oricum. Sora White ne informează că, dacă „fiul înșelăciunii și al mărturiei mincinoase va fi primit de o biserică ce a avut mare lumină, mari dovezi, atunci acea biserică va lepăda mesajul pe care Domnul l-a trimis.” În istoria millerită, primul înger luminase pământul cu slava sa. În 1840, mesajul primului înger a fost dus la fiecare stațiune misionară din lume.

„Vestea apropiatei veniri a Domnului în putere și cu mare slavă în lumea noastră este adevăr, iar în anul 1840 multe glasuri s-au ridicat pentru vestirea ei.” Manuscript Releases, volumul 9, 134.

Nako ya wana, Adventisime ya Miller yagarutse ku “kinyoma” cy’uburyo bw’imikorere bw’Abaporotesitanti b’abahakanyi, maze ita “ubutumwa bw’Umwami” Imana yari yaratumye

ikoresheje William Miller. Bateye umugongo ubutumwa bwa Mose nk'uko bwatanzwe na Eliya, kandi "ikinyoma" cyakiriwe mu ntangiriro z'amateka ya ba Millerite, ni cyo kigereranya "ikinyoma" cyizerwa ku iherezo; "ikinyoma" kizana ubuzimire bukomeye kuri Adventisime y'i Lawodikiya.

Și cu toată amăgirea nelegiurii pentru cei ce pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Și din această pricină, Dumnezeu le va trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci și-au găsit plăcerea în nelegiuire, să fie osândiți. 2 Tesaloniceni 2:10–12.

Încercăm să demonstrăm rolul lui Ilie ca simbol în legătură cu istoriile paralele ale cornului Protestantismului și ale cornului Republicanismului, în perioada în care domnește a șasea împărăție a profeției biblice. Dificultatea de a aduce împreună, din punct de vedere profetic, toate aspectele anului 1863, cel puțin pentru mine, constă în diferitele linii intercorelate care se apropie de conceptul de „logică circulară”. O logică directă este întotdeauna cea mai bună abordare, însă identificarea adevărilor divine și a relațiilor acestor adevăruri între ele este o lucrare dificilă, căci ele se găsesc în Biblie „puțin aici și puțin acolo”.

Pe cine va învăța El cunoștința? Și pe cine va face să înțeleagă învățătura? Pe cei înțărcați de lapte și depărtați de la sâni. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin și acolo puțin. Isaia 28:9, 10.

De asemenea, este o lucrare dificilă atunci când publicul căruia vă adresați este alcătuit din cei care sunt familiarizați cu adevărurile fundamentale pe care le abordați, în timp ce alții sunt noi în toate acestea. Practic toate adevărurile asupra cărora intenționez să ofer o privire de ansamblu în acest articol pot fi găsite în Tablele lui Habacuc. De teamă să nu par că folosesc „o logică ocolită”, vă voi spune dinainte unde ne îndreptăm, înainte de a ajunge efectiv acolo.

În 1863, adventismul millerit laodicean a ridicat o imagine a geloziei. Imaginea geloziei reprezintă prima dintre cele patru generații ale adventismului laodicean.

Apoi mi-a zis: „Fiul omului, ridică-ți acum ochii spre miazănoapte.” Mi-am ridicat ochii spre miazănoapte și iată că, la miazănoapte, la poarta altarului, era această icoană a geloziei, la intrare. Ezechiel 8:5.

Cele patru generații ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea sunt reprezentate în diferite pasaje ale Scripturii, însă folosesc Ezechiel opt ca principal punct de referință. Motivul este că capitolul opt conduce la capitolul nouă. În Ezechiel nouă este ilustrată sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar în Testimonies, volumul cinci, Sora White identifică în mod clar acest fapt. În comentariile sale, Sora White se referă limpede la două clase de închinători din Ierusalim atunci când are loc sigilarea. Ezechiel face același lucru, iar clasa care nu primește sigiliul este reprezentată în capitolul opt.

„Cei care nu se simt întristați de propria lor decădere spirituală și nici nu jelesc pentru păcatele altora vor fi lăsați fără sigiliul lui Dumnezeu. Domnul le dă poruncă solilor Săi, oamenii cu arme de nimicire în mâini: «Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe și să

n-aveți milă; ucideți cu desăvârșire pe bătrân și pe tânăr, pe fecioare și pe copilași, și pe femei; dar să nu vă apropiați de niciun om peste care este semnul; și începeți de la Locașul Meu cel Sfânt. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea Casei.»”

„Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia cărora Dumnezeu le dăduse o mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încredințarea. Ei adoptaseră poziția că nu trebuie să așteptăm minuni și manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința, iar ei spun: Domnul nu va face nici bine, nici rău. El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul cu judecată. Astfel, «Pace și siguranță» este strigătul unor oameni care nu-și vor mai ridica niciodată glasul ca o trâmbiță, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care n-au vrut să latre, sunt cei asupra cărora vine dreapta răzbunare a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași pier cu toții împreună.” Testimonies, volumul 5, 211.

Capitolul opt îi descrie pe cei din Ierusalim — „biserica” aflată în cea de-a patra dintre cele patru generații — înfățișați ca închinându-se soarelui.

Și m-a dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului; și iată că, la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de bărbați, cu spatele întors spre Templul Domnului și cu fețele spre răsărit; și se închinau soarelui spre răsărit. Atunci El mi-a zis: „Ai văzut aceasta, fiu al omului? Este oare un lucru neînsemnat pentru casa lui Iuda să săvârșească urâciunile pe care le săvârșesc aici? Căci au umplut țara de silnicie și s-au întors din nou să Mă mânia; și iată, își apropie ramura de nas. De aceea și Eu voi lucra cu furie: ochiul Meu nu va cruța și nu voi avea milă; și chiar dacă vor striga în urechile Mele cu glas tare, tot nu-i voi asculta.” Ezechiel 8:16–18.

Așa cum s-a întâmplat și cu raportul rău al celor zece iscoade, cei douăzeci și cinci de conducători ai răzvrătirii, care se închină soarelui, L-au „provocat” pe Domnul la mânie. Legea duminicală este „ziua provocării” spre care prorocii arată mai dinainte. Capitolul nouă îi descrie pe aceia care primesc sigiliul lui Dumnezeu în același moment de timp, căci nu face decât să repete și să dezvolte capitolul opt.

„Această sigilare a slujitorilor lui Dumnezeu [Apocalipsa șapte] este aceeași care i-a fost arătată lui Ezechiel în viziune.” Mărturii pentru pastori, 445.

Mu 1863, igisekuru cya mbere cy'Abadiventisiti b'i Lawodikiya cyatangiye kuzerera mu butayu. Amateka y'ubuhanuzi agaragaza ishusho y'ifuha yo mu 1863 yari ya nyana y'izahabu ya Aroni. Ibiranga by'ubuhanuzi bya nyana y'izahabu ni uko yari ishusho y'inyamaswa, kandi yari izahabu. Izahabu ni ikimenyetso cya Babuloni, bityo nyana y'izahabu ya Aroni yari ishusho y'inyamaswa ya Babuloni. Ishusho y'inyamaswa isobanurwa gusa nk'ihuriro ry'itorero na leta, itorero rikaba ari ryo rigenzura uwo mubano.

„Dar ce este «chipul fiarei»? și cum urmează să fie făcut? Chipul este făcut de fiara cu două coarne și este un chip al fiarei. El este numit și chip al fiarei. Așadar, pentru a înțelege cum este

chipul și cum urmează să fie făcut, trebuie să studiem caracteristicile fiarei înseși — papalitatea.”

„Când biserica primară s-a corupt prin îndepărtarea de simplitatea Evangheliei și prin acceptarea riturilor și obiceiurilor păgâne, ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu; iar, pentru a controla conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii seculare. Rezultatul a fost papalitatea, o biserică ce controla puterea statului și o folosea pentru a-și promova propriile scopuri, mai ales pentru pedepsirea «ereziei». Pentru ca Statele Unite să formeze un chip al fiarei, puterea religioasă trebuie să controleze într-atât guvernarea civilă, încât autoritatea statului să fie folosită, de asemenea, de către biserică pentru împlinirea propriilor ei scopuri.” Tragedia veacurilor, 443.

Vițelul făurit de Aaron a fost făcut pe când Moise primea Cele Zece Porunci. A doua poruncă interzice închinarea la idoli și include o descriere parțială a caracterului lui Dumnezeu, atunci când Îl identifică pe Dumnezeu ca fiind un Dumnezeu gelos.

तू अपने लिये कोई खुदी हुई मूर्त, वा किसी वस्तु की कोई प्रतिमा न बनाना, जो आकाश में ऊपर है, वा पृथ्वी पर नीचे है, वा पृथ्वी के नीचे जल में है। तू उनको दण्डवत् न करना, और न उनकी सेवा करना; क्योंकि मैं, तेरा परमेश्वर यहोवा, जलन रखनेवाला परमेश्वर हूँ, जो मुझ से बैर रखनेवालों के पुत्रों और पौत्रों और परपौत्रों को पतिरों के अधर्म का दण्ड देता है; और जो मुझ से प्रेम रखते और मेरी आज्ञाओं को मानते हैं, उन हजारों पर करुणा करता है। नरिगमन 20:4-6।

Imaginea vițelului de aur a lui Aaron, fiind un idol, reprezintă o imagine a geloziei, căci ea a stârnit indignarea dreaptă care l-a constrâns pe Moise să arunce jos și să sfărâme primele două table ale Celor Zece Porunci. Intenționăm să arătăm că diagrama contrafăcută din 1863 a fost reprezentată prin vițelul de aur al lui Aaron. Gelozia lui Dumnezeu s-a manifestat față de vițelul de aur al lui Aaron, căci vițelul de aur reprezenta un dumnezeu fals. Vițelul era reprezentarea contrafăcută a lui Dumnezeu. Aaron a proclamat că el îi reprezenta pe dumnezeii care îi izbăviseră din robia egipteană. Cele două table pe care Moise le-a sfărâmat chiar în acea istorie erau o „transcriere” a caracterului adevăratului Dumnezeu, Dumnezeul care îi scosese în mod real din Egipt. Diagrama contrafăcută produsă în 1863 este o imagine a geloziei, căci ea a sfărâmat cele două table din Habacuc capitolul doi prin înlăturarea celor șapte vremi din jurământul lui Moise.

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuie să fie modificată; că cifrele erau așa cum le-a vrut El; că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu putea să o vadă, până când mâna Sa a fost retrasă.” Early Writings, 74, 75.

Mai departe, Ellen White adaugă la porunca de a nu modifica diagrama din 1843 precizarea „decât prin inspirație”.

„Am văzut că vechea hartă a fost călăuzită de Domnul și că nici măcar o singură cifră de pe ea nu trebuia să fie schimbată decât prin inspirație. Am văzut că cifrele de pe hartă erau așa cum voia Dumnezeu să fie și că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni să nu o poată vedea până când mâna Sa avea să fie îndepărtată.” Spalding and Magan, 2.

Jakob és Ellen White Otis Nichol családjánál laktak, amikor Nichol elkészítette és kiadta az 1850-es táblázatot. Az egyetlen dolog, amelyet az 1850-es táblázaton „megváltoztattak”, az volt, hogy az 1843-as táblázaton feltüntetett „1843” évet az „1844” évvel helyettesítették. Az egyetlen „megváltoztatás” annak a „hibának” a kijavítása volt, amely fölött Isten nyugtotta kezét. A próféta ihletése abban a házban volt jelen, ahol az 1843-as táblázatot az 1850-es táblázattá „változtatták”, és a Léviták könyve huszonhatodik fejezetének hét ideje továbbra is azon a táblázaton maradt megörökítve, miként az 1843-as táblázaton is ott volt.

Porunca a doua include o altă piesă a acestui puzzle profetic, căci ea arată că Dumnezeu numără generațiile până când cercetează nelegiuirea care are loc. Anul 1863 a marcat începutul primei dintre cele patru generații ale bisericii adventiste de ziua a șaptea, căci mișcarea millerită s-a încheiat în acel moment.

Cele două table ale Celor Zece Porunci prefigurează cele două table ale lui Habacuc, dar ele prefigurează, de asemenea, și cele două pâini legănate de la Cincizecime, care au fost singura jertfă din slujba sanctuarului ce includea păcatul. Manifestarea puterii lui Dumnezeu la darea Celor Zece Porunci, manifestarea puterii lui Dumnezeu la revărsarea de la Cincizecime și manifestarea puterii lui Dumnezeu în istoria celor două hărți ale millerităilor, toate prefigurează manifestarea finală a revărsării Duhului Sfânt în ploaia târzie. Cele două pâini legănate de la Cincizecime îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt înălțați ca un steag în timpul ploii târzii.

Pâinile legănate de la Cincizecime trebuiau să fie pregătite „cu aluat”, care reprezintă păcatul, însă aluatul era nimicit prin procesul coacerii.

Între timp, adunându-se o mulțime nenumărată de oameni, încât se călcau unii pe alții, El a început să le spună mai întâi ucenicilor Săi: „Păziți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia.” Luca 12:1

Pâinile legănate erau o jertfă de pârgă.

Вы должны приносить от жилищ ваших два хлеба возношения из двух десятых ефы; они должны быть из тонкой муки, испечённые с закваскою; это — начатки Господу. Левит 23:17.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt jertfa de pârgă în zilele de pe urmă.

Și m-am uitat și, iată, Mielul stătea pe muntele Sionului, și împreună cu El o sută patruzeci și patru de mii, având Numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. Și am auzit un glas din cer, ca vuietul multor ape și ca glasul unui tunet puternic; și am auzit glasul celor ce cântau cu harpele lor. Ei cântau ca o cântare nouă înaintea tronului, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor; și nimeni nu putea învăța cântarea aceea afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, căci sunt feciori. Aceștia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, ca cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit vicleșug, căci sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:1–5.

Clasa închinătorilor din zilele de pe urmă, care nu gustă niciodată moartea, reprezentată de Ilie, va fi biruit pe deplin păcatul, căci focul curățirii adus asupra lor de Solul Legământului coace temeinic afară și îndepartează aluatul din fiii lui Levi.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și Domnul pe care-L căutați va veni deodată la templul Său, și Solul legământului, în care vă găsiți plăcerea: iată, El vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? căci El este ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El va șede ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:1–4.

Jertfa li “si ditët e lashta” është jertfa e tundur e Rrëshajëve me dy bukë. Ajo u ngrit lart si një jertfë, duke i identifikuar dy profetët që u vranë në rrugë dhe që pastaj ngrihen lart në qiell si një flamur, në fillim të krizës së ligjit të së dielës.

Când Aaron a făcut vițelul său de aur, el a spus că vițelul era dumnezeii care îi scosese din Egipt, iar apoi a proclamat o sărbătoare pentru Domnul.

Și l-a luat din mâna lor, l-a lucrat cu o unealtă de sculptat și a făcut din el un vițel turnat. Și ei au zis: Aceștia sunt dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Când a văzut Aaron aceasta, a zidit un altar înaintea lui; și Aaron a făcut o vestire și a zis: Mâine va fi o sărbătoare pentru Domnul. Exodul 32:4, 5.

Când împărăția de nord a lui Israel s-a desprins de împărăția de sud a lui Iuda, Ieroboam, primul împărat al lui Israel, a introdus în mod deliberat un serviciu de închinare contrafăcut în două cetăți, a rostit aceeași declarație ca Aaron, susținând că cei doi viței de aur ai săi erau dumnezeii care i-au scos din Egipt, și a rânduit o sărbătoare contrafăcută, așa cum făcuse și Aaron.

Ieroboam și-a zis în inima sa: „Acum împărăția se va întoarce la casa lui David. Dacă poporul acesta se va sui să aducă jertfe în Casa Domnului, la Ierusalim, inima acestui popor se va întoarce iarăși către domnul lor, către Roboam, împăratul lui Iuda; mă vor ucide și se vor întoarce iarăși la Roboam, împăratul lui Iuda.” Atunci împăratul s-a sfătuit și a făcut doi viței de aur, și le-a zis: „Este prea mult pentru voi să vă suiți la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului.” A pus pe unul la Betel, iar pe celălalt l-a pus la Dan. Și lucrul acesta a ajuns un păcat; căci poporul mergea să se închine înaintea unuia dintre ei, până la Dan. El a făcut o casă a înălțimilor și a făcut preoți luați dintre cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi. Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în ziua a cincisprezecea a lunii, asemenea sărbătorii care era în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Tot așa a făcut la Betel, aducând jertfe vițelilor pe care-i făcuse; și a așezat la Betel preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel, în ziua a cincisprezecea a lunii a opta, adică în luna pe care o nascocise din inima sa, a adus jertfe pe altarul pe care-l făcuse la Betel; a rânduit o sărbătoare pentru copiii lui Israel și s-a suit la altar ca să ardă tămâie. 1 Împărați 12:26–33.

Dan înseamnă judecată și reprezintă un stat; Betel înseamnă casa lui Dumnezeu. Atât în răzvrătirea lui Aaron, cât și în cea a împăratului Ieroboam, simbolurile identifică unirea dintre biserică și stat care, în cele din urmă, are loc la legea duminicală în Statele Unite.

Legea duminicală are loc la sfârșitul Adventismului, iar la începutul Adventismului, mișcarea, care fusese identificată drept cornul protestant în vara anului 1844, s-a unit în mod legal cu cornul republican. Astfel, răzvrătirea lui Aaron și a lui Ieroboam reprezintă atât anul 1863, cât și legea duminicală care va veni în curând.

Motivul pentru care solul legământului îi curățește pe „fiii lui Levi”, iar nu pe vreunul dintre celelalte seminții, este că, la răzvrătirea legată de vițelul de aur al lui Aaron, leviții au fost cei care au stat de partea lui Moise. Pentru credințioșii lor, ei au fost atunci făcuți seminția care reprezenta preoția, o cinste care fusese mai înainte rânduită să fie alcătuită din întâii născuți ai fiecăreia dintre seminții. De aceea Ieroboam s-a asigurat că preoția lui contrafăcută nu era dintre fiii lui Levi și, în schimb, și-a făcut preoți „dintre cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi.”

Fiii lui Levi sunt aceia care sunt curățiți prin foc ca un steag, sau ca un dar legănat, în timpul crizei legii duminicale. Istoria crizei legii duminicale din zilele de pe urmă a fost tipificată de criza din 1863, când cornul protestant, nou identificat, a fost legat din punct de vedere legal de cornul republican. Mai avem încă o linie de istorie de abordat înainte de a începe să parcurgem pasajele la care tocmai am făcut referire.

Acea linie reprezintă anul 1856, iar despre aceasta vom trata în articolul nostru următor.

„Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este înfățișată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prevestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei 25.” Tragedia veacurilor, 426.